

ANNA ŠULÁKOVÁ

FIALOVÁ

postapokalyptický román

Fialová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Šuláková
Fialová – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ANNA ŠULÁKOVÁ

FIALOVÁ

2021

ANNA ŠULÁKOVÁ

FIALOVÁ

● ■ pointa

*Elišce,
mé nejvěrnější čtenářce už od dob,
kdy mě knihy vycházely v kroužkové vazbě.*

*Mamince,
která mě vždy podporovala v rozvoji fantazie.*

PROLOG

Zlo se obyčejně nerodí, ale vzniká postupem času. Vyvíjí se, roste, sílí a čeká na svou příležitost.

Právě to se dělo v temných chodbách pod zemí.

Čekal ve stínech a sbíral síly. Nedokázal se otočit, aby se přesvědčil, že je opravdu sám, jeho sluch mu však napovídal, že všichni, kdo s ním ještě před chvílí v místnosti byli, nedýchají. Ti, kteří výbuch přežili, uprchli a nechali ho tam samotného. Spoutaného. Uvězněného. Bez jídla a vody. Sebral v sobě veškeré zbytky sil a odvalil kámen, který mu ležel na pravé noze. Zadusil výkřik deroucí se mu z hrdla. Posadil se a v mdlém světle, jež k němu pronikalo z chodby, si prohlédl rozsah zranění. Nohu měl od kolene dolů rozdrčenou, stal se z ní jen bezvládný kus masa. Pokusil se postavit a rukou se přidržoval stěny. Pravou nohu táhl za sebou. Nejraději by se jí zbavil, kdyby našel něco dostatečně ostrého, čím by ji mohl odříznout. Zatím se však jen vybelhal do chodby, na které ještě stále z posledních sil poblikávala světla. Střídavě se opíral o stěnu a přelézal vrstvy sutin. Míjel mrtvoly, na nichž už začínaly hodovat krysy. Musel být nějaký čas v bezvědomí. Bylo štěstí, že ho těsně předtím, než se svět kolem roztříštil na kusy, vysvobodili z pout. Když přelézal další z roztrhaných mrtvol někdejšího personálu, v duchu se smál. Smál se všem těm, kteří si mysleli, že jsou v bezpečí, jenže nebyli.

Před ním se objevilo světlo. Chtěli ho zabít. Chtěli ho pokorit. Snažili se ho schovat v hlubinách Země a vymazat jeho jméno z paměti lidstva. Ale nepodařilo se jim to.

Vytáhl se na poslední schod a vystoupil na povrch. Do očí přivyklých na šero se mu zabodly sluneční paprsky. Ve vzduchu cítil kouř a na obnaženou pokožku se mu z nebe snášel popel. Země kolem něj vybuchla a zabila vše, co se zabít dalo. Jeho však ušetřila. Zrodil se z jejího lůna. Povstal z popela, jako fénix. A nyní se svět dozví jeho jméno.

Zvali ho démonem a zvrhlým výsledkem experimentu, který se nepovedl. Přesto se ho nedokázali zbavit. Nedokázali mu vzít, co mu bylo souzeno. Brzy všichni pochopí, že on je bůh.

Fialovooký bůh.

1. ČÁST

PROBUZENÍ

ZEMĚ

ROK 2159 — 95 LET PO KATASTROFĚ

Noc sevřela poušť ve svém ledovém objetí. Na obloze poblikávaly hvězdy jako miliony světlušek a vzduchem se nesl pouze zvuk větru, který se proháněl mezi kameny. Poušť byla tichá a klidná. Stejně tak i celá Země. Světla velkoměst již před mnoha lety zhasla, továrny přestaly kouřit a silnice ztichly, jak po nich už desítky let neprojelo jediné auto. Na Zemi nezbyl téměř nikdo, kdo by rušil noční klid. Lidé se skoro před sto lety uložili ke spánku, aby přečkali nepříznivé období, které na planetě teď panovalo. Vše bylo tiché, klidné a neměnné. A přece se kdosi po poušti procházel.

Ze stínů se náhle vynořily tři postavy. Šly tiše a našlapovaly tak opatrně, až se zdálo, že se vznášejí kousek nad zemí. Společně seběhly z malého převisu a jedna z nich pokynula ostatním. Zastavily se.

„Tady je to,“ zašeptal jeden z mužů, sehnul se a dlaní přejel po zemi u svých nohou, která byla ještě stále o trochu teplejší než okolní vzduch.

„Tak se do toho dáme,“ prohlásil druhý. Ze zad si sundal vak, vytáhl z něj tři lopatky a rozdál je svým druhům. Muži se bez řečí dali do kopání. Chvilí se pouští ozývalo jen pravidelné břinkání kovu o kamenné sutiny. Ani jeden z přítomných raději nepřemýšlel nad tím, jaká stvoření by mohly tyto zvuky přilákat. Snažili se pracovat co nejrychleji. Úmorné, pravidelné kopání náhle přerušil dutý zvuk. Trojice se zastavila a začala zem rozhrnovat rukama. Po chvíli se jim podařilo z desky, na kterou narazili, odstranit téměř všechn písek a suť naváté větrem. Jeden z mužů sáhl do batohu a do otvorů v desce zastrčil několik malých balíčků s výbušninou. Jakmile byl hotov, všichni odstoupili do bezpečné vzdálenosti. Pouští se rozlehla hlasitá detonace.

„Rychle, tohle přiláká všechny možný potvory z okolí,“ pobídl nejstarší z mužů své spolupracovníky a všichni se svižným

krokem vydali k otvoru, který v zemi vznikl. Nejstarší se spustil do jámy jako první, a zatímco se přidržoval jejích okrajů, druhý zapálil pochoděň a podal mu ji. Ostatní okamžitě následovali blikající světlo ohně. Sešli po dlouhém schodišti, které je zavedlo do útrob úkrytu. Vydali se hlavní chodbou a po pár minutách dorazili k dalším dveřím. Jeden z nich na ně zvenčí položil ruku a dveře se otevřely. Automatický mechanismus ihned spustil nouzové osvětlení a příchozím se tak naskytl pohled na místnost plnou několika desítek nádrží.

„Pánové, tohle je jackpot,“ řekl nejstarší z mužů a vydal se k nejbližší z nich. Vypadaly jako skleněné rakve. Za ta léta se na nich usadila mocná vrstva prachu. Muž natáhl ruku a rukávem setřel nános špíny.

„Nebo taky ne,“ prohlásil, když se pozorně zahleděl na obsah nádrže. Ostatní přistoupili blíž. Uvnitř se v zakalené tekutině vznášelo rozkládající se lidské tělo.

„Proboha, to je nechutný,“ odplivl si ten nejmladší a o krok ustoupil. „Tihle asi neměli moc štěstí.“

„Není se čemu divit. Nacházíme se v místě, kde dřív bydlela nižší společenská třída. Je vidět, že na nich šetřili. Tyhle inkubátory jsou hned z první série, která byla vyrobena. Nedivil bych se, kdyby to bylo nějaké šmécčko z druhé ruky. Zboží, které stát vyřadil, ale někdo se rozhodl na něm ještě trochu vydělat,“ řekl prostřední muž, který dosud nepromluvil. Přešel k dalšímu z inkubátorů a pozorně si prohlédl jeho přístrojovou desku. Nejstarší se na něj zkoumavě zadíval.

„Dobře, obejděte ostatní, zjistěte, jestli některý z nich žije, pokud ne, vezmeme alespoň součástky. Já půjdu zkontrolovat řídicí místnost, jestli tam není něco, co by se nám mohlo hodit,“ poručil nakonec a otočil se k odchodu.

„Co máme dělat s mrtvejma?“

„Až skončíte, rozmlaťte to tady, ať se tu nepřiživují ostatní,“ řekl a bez dalšího otálení odešel. Zbylí dva muži se bez váhání pustili do práce.

VESMÍRNÁ STANICE OLYMPOS

Viktorie Mainerová se procházela po kovových chodbách vesmírné stanice. Dnes dopoledne měla volno. Nemusela trávit svůj čas v laboratoři – místo toho mířila na fyziologickou prohlídku. Chodby byly udržované, ale svůj původní metalický lesk už ztratily. V tuto denní dobu se tu téměř nikdo nepohyboval. Většina lidí se totiž shromáždila v jídelně, kde byla podávána výživná snídaně, následovaná pravidelným měsíčním reportem. Viktorie si tuto dobu pro svou prohlídku zvolila záměrně. Vždy se snažila vyhnout davům a pohledům ostatních. Netoužila po soucitu, kterého se jí od jedné části osazenstva lodi dostávalo, a bez opovržlivých pohledů, kterými ji častovala ta druhá, se též obešla.

Zastavila se přede dveřmi ordinace a zhluboka se nadechla, aby sebrala kuráž zaklepat. Dveře se téměř okamžitě otevřely.

„Viktorie, pojď dál,“ ozvalo se zevnitř a ona vstoupila. Místnost byla bílá a ve vzduchu se vznášel štiplavý zápach dezinfekce.

„Posaď se,“ vyzval ji doktor a otočil se k ní. Měl téměř sněhově bílé vlasy a nakrátko střižené vousy stejné barvy. Vypadal staře, avšak jeho modré oči byly pronikavě bystré.

„Zestárnul jste, doktore,“ konstatovala Viktorie, když se usadila na vyvýšené lehátko. On se přívětivě usmál.

„To víš, neviděli jsme se dobrých patnáct let,“ odpověděl.

„Nešel jste spát?“ otázala se se zájmem. Zakroutil hlavou.

„Rozhodl jsem se, že už nepůjdu a udělám místo pro novou generaci.“

V jeho hlase zazněl téměř nepostřehnutelný záchvěv smutku.

„Vaše paní?“ vydechla Viktorie, když jí to došlo.

Přikývl. „Před deseti lety. Chystala se na další kolo spánku, ale došlo k nějakým potížím s technikou. Nejstarší inkubátory začaly odcházet, a dřív než je technici dokázali opravit, onemocněla. Na záchranu už bylo pozdě.“

„To je mi líto.“

„To je život. Už tak jsme si společně uloupili víc času, než na kolik jsme měli nárok,“ pousmál se konejšivě. „Ale zpátky k tobě. Probudila ses před dvěma dny po třináctém cyklu spánku. Díval jsem se na tvá data z Labyrintu, vypadají dobře. Pozoruješ na sobě nějaké neobvyklé změny?“

Zavrtěla hlavou. „Nic neobvyklého. Mírné závratě po probuzení už jsou pryč, cítím se dobře.“

„A co noha?“ zeptal se a ona vzhlédla.

„Beze změny,“ procedila skrz zuby a uhnula pohledem. Doktor se sklonil, vyhrnul jí nohavici a zahleděl se na lýtkový sval. Pak s její nohou zahýbal, pootočil ji a prozkoumal.

„Dneska ráno jsem uběhla osm kilometrů na pásu,“ pokrčila rameny, když jí nohavici zase stáhl a zahleděl se do jejích dětsky upřímných očí.

„To je dobře,“ pokýval hlavou a prohlédl si ještě její pravou ruku. Dlouhými prsty přejel po celé paži i úponech svalů a hledal jakoukoliv nepravidelnost. Jediné, na co narazil, byl malý výstupek na předloktí, který značil, že uvnitř svalu je uložen čip sloužící k připojení na Labyrint. Ten však měli všichni. Nemusel by ji kontrolovat, ruka byla v pořádku už před pěti cykly, on však nechtěl nic ponechat náhodě. Ačkoliv Viktoriina ruka byla již zahojená, její noha mu ještě stále dělala starosti.

Kdyby se na Viktorii díval obyčejný doktor, neshledal by na ní nic fyziologicky zajímavého. Byla by pro něj jen obyčejnou dvaadvacetiletou dívkou se sportovní postavou, blondatými kudrnatými vlasy volně spadajícími na lopatky a zářivě zelenýma očima, které jejímu výrazu dodávaly exotický nádech. Pro každého by byla naprosto obyčejná.

To však nebyl případ doktora Elliota. Znal ji od jejích šesti let. Když k němu tuhle dívku přivedli poprvé, měla celou pravou polovinu těla nefunkční. Ruku měla zkroutenou do nepřírozeného úhlu a nemohla s ní pohybovat, pravou nohu za sebou táhla a nedokázala se na ni postavit. Svaly byly atrofované a nepohyblivé. Vzpomněl si teď na tu chvíli, kdy ji viděl poprvé. Děvče s jiskřivýma očima plnýma radosti, uvězněné v nefunkčním těle. Ta jiskra v jejích očích nezmizela, zařízení pomáhající s pohybem však ano. Její tělo bylo teď už plně funkční, ovšem doktorovi ustaraná vráska mezi očima zůstala. Viktorii se díky třinácti cyklům v Labyrintu podařilo být naprosto normální. Obyčejnou. A byla doslova jediným obyčejným člověkem

na celé vesmírné stanici. Svého hendikepu se zbavila jen naoko. Protože umět chodit, když jiní již dokážou létat...

„Na co myslíte?“ vytrhla ho ze vzpomínek. Znovu se pokusil o úsměv.

„Projevily se u tebe nějaké jiné, mimořádné schopnosti?“ zeptal se a doufal, že příliš neprozradí truchlivý obsah svých předchozích úvah. Ona ho však prohlédla.

„Moc dobře víte, že tímhle směrem můj vývoj nikdy nešel,“ řekla tiše, skoro jako by se zastyděla.

„To nevádí, ne každý projde Labyrintem a změní ho to i vnitřně. Někteří jím neprojdou vůbec. A i když se u tebe po cyklu v Labyrintu neprojevily žádné nadpřirozené schopnosti, nemůžeme říct, že nesplnil svůj účel. Tvůj otec ho původně vytvořil kvůli tobě. Chtěl ti zajistit normální život – a to se mu povedlo.“

„Jasně, nemohl tušit, že jeho vynález bude mít i vedlejší účinky projevující se nadpřirozenými schopnostmi u dřív už normálních lidí,“ zabručela.

„To nemohl tušit nikdo. Labyrint rozvíjí náš potenciál, je možné, že prozatím se tvé tělo potřebovalo vypořádat s vnějším poškozením, aby se mohlo v dalším cyklu soustředit na tvé vnitřní nadání. A navíc, jak tě znám, můžu s jistotou prohlásit, že jsi i tak chytřejší než spousta těch, kteří svůj potenciál v Labyrintu rozvinuli.“

Viktorie se na něj ušklíbla.

„To je něco, co mi zbylo po tátovi.“

Doktor přikývl a usmál se na ni.

„Tady jsme prozatím hotovi. Na další kontrolu přijdeš za čtrnáct dní,“ oznámil jí a ona seskočila z vyšetřovacího lůžka.

„A Viktorie, zkus se trochu zapojit do sociálního života. Víím, že to pro tebe není lehké, ale myslím, že by ti kontakt s ostatními prospěl. Obzvlášť po tak dlouhé době v Labyrintu,“ dodal, když se otočila k odchodu.

„Budu si to pamatovat, díky,“ řekla, rozloučila se a odešla. Po chodbě už se začínali trousit ostatní lidé. Sklonila hlavu a co nejrychleji vyrazila ke svému pokoji. Když procházela kolem křídla výjimečně nadaných, přidala do kroku ještě o trochu víc. Naštěstí si jí nikdo moc nevšímal a jí se podařilo dorazit do pokoje bez zdržení. Zavřela za sebou dveře a otočila se. S překvapením zjistila, že v místnosti není sama. Na její posteli

seděl vysoký, černovlasý muž s hustým tmavým strništěm a silnými svaly, které se napínaly pod upnutou modrou košilí. Když vstoupila, zvedl k ní své černé oči a usmál se.

„Otisi?!“ vyhrkla překvapeně a vyběhla k němu.

„Čau, ségra,“ řekl on a vstal.

ZEMĚ

Otevřela oči. V prvním okamžiku necítila nic, vzápětí jí však celým tělem projela úporná křeč. Snažila se nadechnout, ale plíce měla plné tekutiny. Vzepjala se ve snaze osvobodit se z pout, která ji držela na místě, ale ruce narazily na chladné stěny jejího vězení. Sebrala veškeré zbytky sil a vzepřela se. Stěny povolily a ozvalo se tiché zapraskání, následované hlasitým šplouchnutím, jak se stěny nádrže rozletěly do stran a na zem dopadla sprška roztoku, která ještě donedávna nadnášela její tělo. Vymrštila se a vzápětí se zkroutila v záchvatu kašle. Z úst jí tryskal zbytek tekutiny a její tělo se svíjelo v křečovitých záchvěvech.

Trvalo asi minutu, než konečně mohla popadnout dech. První nádherné doušky kyslíku, proudící do rozbolavělých plic. Když se trochu uklidnila, odhodlala se rozhlédnout kolem. Byla v rozlehlé místnosti, ve které stála nejméně desítka nádrží stejných jako ta, z níž se před chvílí osvobodila. Opatrně vylezla z jejího zbytku a bosýma nohama se poprvé za několik desítek let dotkla chladné betonové podlahy. Jakmile se pohnula, nad hlavou se jí rozzářilo nouzové osvětlení. Nevěděla, kde je, nepamatovala si nic. Bylo jí však jasné, že se něco muselo stát. Po zádech jí přeběhl mráz, když jí zrak padl na ostatní nádrže, ve kterých se nečinně vznášela lidská těla.

Přešla k nejbližší z nich, setřela z ní prach a prohlédla si tělo uvnitř. Mezi zuby jí opět s tichým syknutím unikl vzduch. Snad nevypadá tak jako tyhle zrůdy. Rychle natáhla ruce před sebe a prohlédla si je. Žádné známky odlupující se kůže ani zažloutlých skvrn, které hyzdily obličej a těla lidí v nádržích.

Náhle se jí zmocnil jiný druh strachu, mnohem horší než ten původní. Rychle přešla k vedlejší nádrži a pak k další. Nakonec obešla všechny a u poslední se zastavila. Všechna těla vypadala stejně. Mrtvě a bez života.

Byla tu sama.

Úplně sama v místnosti plné mrtvol.

V hrudi ucítila tupé bodnutí a oči se jí zalily slzami. Chtěla se svézt na podlahu a brečet. Z návalu zármutku ji však vytrhlo vzdálené rytmičné bušení. Rychle si otřela slzy a až nyní si

uvědomila, že je úplně nahá. Vydala se ke dveřím, které se před ní automaticky otevřely, a bosýma nohama přešla k místu, odkud tušila vycházet ty zvuky. Stále se přibližovaly. Pravidelné buch, buch, buch. Zvuk náhle ustal a ona se také zastavila. Neudělala to vědomě – měla pocit, jako by někde za pupíkem měla špagát, který se nyní napnul a táhl ji zpět. Jemné chloupky na zátylku se jí zježily. Přidušeně se nadechla. Vydala se za tím bušením, a přitom vůbec netušila, kde je, proč tu je ani co ty zvuky vydává.

Záchvat radosti, že není sama, náhle pominul a vystřídala jej úzkost. Instinkt jí radil, ať se schová. Bouchání se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji. Kvapně se otočila a vyběhla zpátky do míst, odkud přišla. V chodbě jí padl zrak na jiné, o trochu menší dveře. Nechtěla se vrátit zpět do místnosti s mrtvolami, a tak vzala za kliku a otevřela je. Nouzové osvětlení sepnulo téměř okamžitě a jí se naskytl pohled na spoře vybavenou místnost, která ze všeho nejvíc připomínala nemocniční pokoj.

Přešla k malé skříni a otevřela ji. Uvnitř objevila pečlivě složené hromádky oblečení. Několik hnědých kalhot a šedivých trik zabalených v igelitu, aby se na ně neprášilo. Jedno z trik použila jako osušku, setřela jím ze sebe zbytky tekutiny, která jí pomalu zasychala na těle. Potom na sebe natáhla kalhoty a příliš velké triko si zastrčila za pásek. Dole ve skříni stál i pár bot. Byly o dvě nebo tři čísla větší, než by potřebovala, přesto si je obula.

Když se oblékla, rozhlédla se po místnosti. Až nyní si všimla rozečtené knihy, odložené na nočním stolku, a rozestlané postele. Někdo tu žil, někdo tento pokoj používal. Podle vrstvy prachu na nočním stolku však odhadla, že sem už několik let nikdo nevskočil. Zvedla oči a zrak jí padl na malé zrcadlo, zavěšené na stěně vedle stolku. Polekaně vydechla, než si uvědomila, že pár očí hledící na ni ze zrcadla je její vlastní. Přistoupila blíž a zadívala se na svůj odraz. Nepoznávala ten pohled, který sama na sebe upírala. Žaludek se jí zhoupl. Raději se otočila a přešla zpět ke dveřím. Vyhlédla na chodbu.

V tu chvíli se ozvala vzdálená detonace. Rozbušilo se jí srdce. Ty tupé rány šly zvenku a někdo se právě dostal dovnitř. Musí se někam ukrýt, alespoň než zjistí, zda jsou příchozí nebezpeční. Vyrázila chodbou blíž k hale s nádržemi a otevřela další dveře. Tentokrát se ocitla v místnosti, která vypadala jako závodní

jídelna. Kovové stoly však, stejně jako vše ostatní, již dlouho nikdo nepoužil. V chodbě se ozvaly kroky. Někdo se blížil. Na nic nečekala a schovala se za výdejní pult. Na stěně proti ní se odrazilo mihotavé světlo pochodně, jak kdosi prošel chodbou. Slyšela dva, možná tři páry nohou, jak obezřetně našlapují směrem k místnosti s mrtvolami. Zachvátil ji nepříjemný pocit, že návštěvníci přesně vědí, pro co přišli, a neblahé tušení se jí zahryzlo až do morku kostí.

„Tohle je jackpot, pánové,“ uslyšela mužský hlas a stáhla se ještě hlouběji do stínů.

VESMÍRNÁ STANICE OLYMPOS

Otis ji sevřel v objetí. Když ji pustil, přidržel si ji na délku paží před sebou a prohlédl si ji od hlavy až k patě. I ona si ho prohlížela.

„Jak dlouho jsi vzhůru?“ zeptala se a nedokázala potlačit vzrušení v hlase.

„Od včerejšího večera. Musel jsem se trochu vzpamatovat, než jsem se za tebou mohl vydat.“

„Víš o tom máma?“ ptala se dál.

„Ještě ne, myslel jsem, že bychom za ní šli oba. S tátou jsem se viděl už dneska ráno, přišel pomoci s kalibrací a ukládáním dat.“

Viktorie ho pustila.

„Vypadáš starší než já,“ podotkla a zamračila se. Otis byl její nevlastní bratr. Narodil se, když bylo Viktorii šest. Poté co se její vlastní otec po nepovedených prvních testech Labyrintu zhroutil a vzal si život, zůstala její matka s Markem, jeho dřívějším nejlepším přítelem. Viktorie si na svého otce příliš nepamatovala. Doma byl jen zřídka, a když přišel, zdál se být spíš duchem nepřítomný. Přesto nikdy nedokázala Markovi říkat tati. Otis byl na druhou stranu každým coulem její brácha. Protože však prošel jen sedmi cykly, někdo by si mohl myslet, že on je z obou sourozenců narozený dříve.

„To proto, že si nedávám šlofíka tak často jako ty,“ zakřenil se na ni.

„Šmrncovní pětadvacítník, jak by řekla máma,“ ušklíbala se Viktorie. On jen zdvihl oči v sloup.

„Už jsi byl na prohlídce?“ zeptala se.

„Jo, hned večer.“

„Něco nového?“

„Zatím nemám ten pocit. Myslím, že tohle kolo bylo zaměřené spíš na regeneraci těla než na vývoj ducha,“ konstatoval.

„To jsou všechna moje kola,“ povzddechla si Viktorie.

„To proto, že už tak jsi chytřejší než většina těch tupců venku,“ rýpnul si a ona se usmála.

„Půjdeme za mámou?“ dloubla do něj loktem a on přikývl. Společně se vydali ven. Viktorie byla ráda, že se Otis probudil ve stejnou dobu jako ona. V tomhle nepřátelském světě byl jedním z mála lidí, se kterými si nepřípadala jiná. Už když byli děti, se Otis vždycky postavil komukoliv, kdo jí chtěl nějakým způsobem ublížit. V mnoha ohledech se opravdu choval jako její starší bratr. Ochránitel a odháněč čumilů. Viktorie ho na oplátku tahala z všelijakých problémů, do kterých se za ta léta dostal.

Jak rostli a dospívali, začala si všimat, že se pohledy ostatních dívek mění. Na Otise se začaly dívat s touhou a na ni s nevraživostí. Nebylo pochyb, že z jejího bratra vyrostl pohledný mladý muž, od něž by si dala říct kterákoli, stačilo by mu ukázat. Všechno se to ještě znásobilo v okamžiku, kdy bylo jasné, že Otis vstoupí do služby k vesmírné letce. Labyrint mu pomohl vypilovat schopnosti, kterými už dříve disponoval. Byl nejrychlejší, nejpohotovější a dokázal se skvěle rozhodovat. Když poprvé usedl do kokpitu, bylo to, jako by se pro něj narodil. Zanedlouho se stal kapitánem vesmírné čtyry, která prozkoumávala okolí a blízké asteroidy kvůli těžbě kovů.

Když procházeli rozlehlými koridory, všichni ho zdřevili. Zato Viktorie si nikdo nevšímal – a jí to tak vyhovovalo. Sledovala bratra, jak vypíná hrud, odpovídá na pozdravy a mrká na děvčata.

„Ty by si stáhly kalhotky, ani by ses nemusel snažit,“ utrouсила pohrdavě a Otis se tiše zasmál.

„Musím se trochu pobavit, deset let jsem spal,“ ušklíbl se a společně zašli za roh.

„Já ti to neberu,“ pokrčila rameny.

„A kdy ty si najdeš někoho, kdo by za to stál?“ otočil se k ní.

„Prosím tě,“ odfrkla. O něčem takovém se vůbec nechtěla bavit. Naštěstí dorazili k cíli své cesty. Vešli do velké místnosti. V lavicích sedělo několik žáků, kteří s nosy zaraženými do sešitů cosi zuřivě počítali. Žena stojící u tabule se právě otočila. Když její zrak padl na nově příchozí, na vráscitě tváři se jí objevil úsměv.

„Otisi, Viktorie!“ vykřikla a s rozepjatýma rukama jim vyšla vstříc. Sevřela obě své děti v medvědíh objetí a vůbec nedbala na to, že její syn je o dvě hlavy vyšší než ona.

„Jak dlouho jste vzhůru?“ prohlížela si je.

„Já dva dny,“ řekla Viktorie.

„Od včera,“ pokrčil rameny syn.

„Proč ses nepřišla ukázat dřív?“ podívala se na svou dceru s mírně vyčítavým výrazem.

„Vždyť víš, že mi probuzení vždycky trvá dýl,“ vymlouvala se Viktorie. Matka pokývala hlavou. Naštěstí ji nebylo těžké uspokojit. Otis se podíval na děti, které se k nim zvědavě otočily. Jeden z chlapečků právě šťouchal do svého souseda a ukazoval na insigne připnuté na Otisově košili.

„Děti, tohle je můj syn, kapitán Otis Spier a moje dcera, biologka Viktorie Mainerová,“ prohlásila učitelka hrdě.

„Dobrý den,“ pronesla třída sborově.

„Jsem ti říkal, že je to kapitán,“ ozval se tiše chlapeček, který na ně před chvilkou zíral s otevřenou pusou, a bouchl svého spolužáka pěstí.

„Dopočítejte úkoly, až to budete mít hotové, vrhneme se na další,“ vyzvala učitelka třídu a zamračila se přitom na chlapce, který uhodil svého spolužáka. Všichni se znovu poslušně sklonili ke svým sešitům.

„Ráda vás oba zase vidím,“ usmála se na své děti a Viktorii neuniklo, jak se jí kolem očí a úst prohloubily vrásky. Také její blond vlasy už byly protkány nespočtem stříbrných nitek. Výraz v její tváři se však za ta léta nezměnil. Byl stále stejně vlídný a něžný, obzvláště pak, když se dívala na své děti. Viktorie si jen matně pamatovala na čas před Markem, kdy se matka pořád jen trápila a často brečela. Od té doby, kdy se po jejím boku začal objevovat Marek, byla však samý úsměv – a tady na vesmírné stanici už jako by Viktoriin otec nikdy neexistoval. Vždy byli jen Linda a Marek. A Marek byl Viktorii do jisté míry otcem víc než ten biologický. Nikdy mezi ní a Otisem nedělal rozdíly. Měl ji rád jako vlastní.

„Za tátou už jste se stavili?“ ptala se jejich matka dál. Otis přikývl, Viktorie však zavrtěla hlavou.

„Viděli jsme se, hned jak jsem se probudil. Mluvil o nějakých změnách ve vedení misí, víš o tom něco?“ naklonil se Otis k matce blíž.

„Ano, ale teď o tom se bavit nebudeme. Všechno se včas dozvíte. Budou tu nějaké změny. Několik lidí se rozhodlo nepokračovat v cyklech, aby uvolnili místo mladším, dojde k restrukturalizaci. Co kdybychom se všichni sešli u večere? Můžeme si v klidu popovídat,“ navrhla jim matka. Oba souhlasili.

„Tak dobře, dnes v sedm u nás.“ Každé ze svých dětí pohladila po paži a pak se vrátila zpět ke třídě. Sourozenci společně vyšli ze dveří.

„O jaké restrukturalizaci to mluvila?“ obrátila se Viktorie na bratra.

„Nejsem si jistý. Ale nemám z toho dobrý pocit,“ odpověděl zadumaně.

ZEMĚ

Spoře osvětlenou místností se nesly zvuky práce. Oba muži procházeli mezi nádržemi s těly a snažili se zjistit, zda je některá z nich ještě funkční.

„Hej! Pojď sem!“ vykřikl znenadání ten mladší. Starší zvedl hlavu od zaprášeného displeje, který si právě prohlížel, a pomalým krokem přešel ke svému kumpánovi. Nebyl ještě ani v půli cesty, když mu došlo, co uvidí. Po zádech mu přeběhl mráz. Jedna ze skleněných rakví v zadním rohu místnosti byla prázdná a po stole na zem stékala vazká, mírně zapáchající tekutina. Na zemi se válely střepy, jak cosi uvnitř ve snaze se osvobodit odmrštilo víko. Soudě dle cákanců na protější zdi, které ještě nestačily zaschnout, se ten, kdo ještě před chvílí ležel v téhle rakvi, probudil teprve nedávno.

„Někdo je tu s náma, Manu,“ zašeptal kluk roztřeseně. Neměli ho s sebou brát, pomyslel si jeho kolega. Říkal to Orionovi několikrát, ale on ho nikdy neposlouchal, a protože byl vůdcem jejich výpravy, samozřejmě měl poslední slovo.

„Na, vezmi si tohle a počkej tady,“ přikázal a podal mu jeden ze svých nožů.

„Ne, já tady mezi těma mrtvolama sám nebudu,“ zafňukal chlapec.

„Říkám ti, počkej tady, sakra, a nebuď jak malej. Chtěl jsi jít s náma, tak se k tomu teď musíš postavit čelem. Tady budeš v největším bezpečí. Zatím sundej displeje,“ poručil a přísně se na kluka zahleděl. Viděl, jak se jeho ohryzek pohnul, když ztěžka polkl. Potom se však podvolil rozkazu a přikývl.

Manuel si nedělal naděje, že by kluk, zatímco on bude pryč, cokoliv udělal. Bude však lepší, když se mu nebude plést do cesty. Neohlédl se, když vycházel ze dveří, aby náhodou klukovi nedal falešné naděje. Z pouzdra na opasku vytáhl druhý ze svých nožů a rukojeť pevně sevřel v dlani. Tíha zbraně mu dodávala odvalu.

Vyšel na chodbu a v prachu hledal stopy, které v něm ten kdosi mohl zanechat. Po chvíli na ně narazil a pochopil, proč si jich při cestě sem nemohli všimnout. Ten, kdo se probudil, šel po špičkách, téměř se nedotýkal země. Podle otisků na podlaze

odhadoval, že probuzený bude žena, možná dívka. Sevržení jeho ruky kolem střenky nože trochu povolilo, ale ostražitý být nepřestal. Věděl, že čerstvě probuzení mohou být velmi nebezpeční. Sledoval mělké otisky, část cesty doprovázené stopami těžkých bot, které patřily Orionovi a odbočovaly do levé chodby. Otisky probuzené ho dovedly ke dveřím jednoho z pokojů, ale hned si všiml, že z něj zase vycházejí, tentokrát už jako stopy bot. Probuzená se nejspíš oblékla a obula. Stopy byly stále lehké, na tom, jak našlapovala, se nezměnilo nic, teď však mířily zpátky a zahýbaly do temné postranní místnosti.

Manuel potichu otevřel lítací dveře a vstoupil. Nouzová světla okamžitě naskočila a alespoň částečně mu odhalila vybavení místnosti. Viděl kovové lavice a židle, které vrhaly protáhlé stíny. Sklonil hlavu a přesvědčil se, že stopy míří k výdejnímu pultu. Zastavil se a chvíli pozorně naslouchal. Nakonec se pomalu vydal vpřed. Pevně svíral nůž, uši měl nastražené, oči připravené zachytit jakýkoliv pohyb. Po špičkách obešel pult. Spatřil siluetu postavy krčící se ve stínu v rohu. Zastavil se, když uslyšel tiché cvaknutí natahující se spouště.

„Ani se nehni,“ promluvil to stvoření. Hlas mělo ženský, avšak zhrublý dlouhým zahálením. Manuel zhodnotil situaci. Pohledem přešel po zázemí za pultem. Kousek od probuzené ležel ještě druhý stín, nehybný. Chvíli trvalo, než jeho oči dokázaly rozeznat, že je to jen kupa vyschlých kostí. Pravděpodobně jeden z těch ubožáků, kteří se měli o celý komplex starat. To taky vysvětlovalo, kde ta holka vzala zbraň. Tenhle chudák už svou samotu neunesl a zastřelil se.

„Nechci ti ublížit,“ řekl Manuel a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejvíc konejšivě. Viděl, jak se její ruka s pistolí chvěje. Měla zimnici. Musela se probudit ze spánku teprve před chvílí. Určitě měla taky strašný hlad a trpěla závratí – jako všichni, kdo se právě probrali z Labyrintu. Došlo mu, že by ji mohl přemoci jediným skokem. Pravděpodobně by vystřelila, ale je možné, že zbraň ani není nabitá nebo je zanesená prachem a nefunguje.

„Jak ti můžu věřit?“ zašeptala a zuby jí přitom drkotaly.

„Odložím teď svou zbraň, ale ty musíš udělat totéž,“ odpověděl klidně a pomalu položil nůž na zaprášenou zem. Ještě chvíli na něj mířila, než roztřesenou ruku spustila.

„Dobře. Teď půjdu k tobě a prohlédnu tě, ano?“

Dívce před ním se z hrdla vydral táhlý povzdech podobající se zavytí. Manuel si to vyložil jako souhlas a opatrně se posunul jejím směrem. Z opasku odepnul nouzovou baterku a rozsvítil ji. Kužel světla dopadl na štíhlé tělo oblečené v příliš velkých kalhotách a triku. Dlouhé černé vlasy se jí lepily na tvář. Zakryla si rukou oči. Sklonil baterku a přisunul se blíž. Natáhl ruku, opatrně se dotknul její lepivé, chladné kůže a odtáhl jí ruce z obličeje. Oči měla pevně zavřené, jako by se bála je rozlepit. Na první pohled vypadala zdravě. Byla bledá a pohublá a trochu se třásla, ale tep měla stálý a pravidelný. Rozhodně byla v lepší kondici než všichni ti ubožáci v ostatních nádržích.

„Otevři oči,“ pobídl ji Manuel, opatrně ji chytil za bradu a natočil její obličej ke světlu. Cítil mírný odpor, jak se snažila zakroutit hlavou.

„Musím ti zkontrolovat oči,“ naléhal, už však tušil, co uvidí, až do nich konečně pohlédne. Ještě chvíli vzdorovala, ale nakonec se trochu přestala třást a poslechla. Na Manuela zíral pár jasně fialových duhovek. Hlasitě vydechl. Tak výraznou fialovou ještě v očích žádného spáče neviděl. Intenzita té barvy ho tak překvapila, že se od dívky trochu odtáhl. Ona si toho všimla a rychle zase skryla obličej do dlaní.

„Ne, to je v pořádku, neschovávej se,“ natáhl se k ní, když se vzpamatoval. Donutil ji, aby se na něj znovu podívala. Když ho prvotní šok přešel, začínal vidět i jiné věci než jen chladné fialové oči. Prohlédl si její bledou, hezkou tvář, tmavé vlasy a červené rty zvedající se v koutcích. V očích lemovaných hustými řasami se zračil strach.

„Jsem zrůda,“ zašeptala téměř neslyšně.

„Ne, nejsi,“ přinutil se říct a doufal, že má pravdu. Za svůj život se setkal s až příliš mnoha Fialovookými a platilo pravidlo, že čím výraznější barva, tím nebezpečnější stvoření. V dívce před sebou však nedokázal vidět hrozbu. Byla to jen mladá holka. Mokrá, vyhublá, osamělá a vystrašená. Přemýšlel, co udělat. V tu chvíli se od dveří ozval Orion.

„Manueli?“ křikl a on se napřímil.

„Orione,“ odpověděl a obrátil se k siluetě stojící ve dveřích.

„Kluk říkal, že jeden z nich je naživu a někde tu běhá. Máš něco?“ zeptal se Orion a vykročil k němu. Manuel se zadíval na chvějící se dívku. Na sekundu zaváhal.

„Ne, nic. Myslím ale, že tu byl, našel jsem tady mokrý šmouhy,“ řekl a sehnul se, aby sebral skomírající baterku.

„Dobře, tak se rozdělíme, já prohledám pravý křídlo a ty si vezmi zbytek tohotohle,“ poručil Orion a vydal se pryč. Manuel počkal, než se jeho kroky přestaly rozléhat po chodbě, pak znovu rozsvítil baterku a sklonil se k chvějící se dívce.

„Proč jsi mu neřekl, že jsem tady?“ zeptala se dívka udiveně. Manuel se na ni smutně zahleděl.

„Musíš rychle pochopit spoustu věcí, ale já bohužel nemám moc čas ti všechno vysvětlit. Před téměř sto lety byla většina lidstva uložena ke spánku do inkubátorů, aby přečkala období ekologické krize na Zemi. Svět tam venku se za těch sto let změnil. Jestli chceš přežít, musíš teď udělat přesně to, co ti řeknu. Rozumíš mi?“ podíval se na ni.

Po chvíli krátce přikývla.

„Fajn. Snad budeme mít později víc času, abych ti všechno vysvětlil. Teď ale nastav dlaň a dobře mě poslouvej.“

VESMÍRNÁ STANICE OLYMPOS

Na stanici nebylo nezvyklé, že rodiny jedly jinde než v hlavní jídelně. Kajuty přidělené rodinám s vyšším postavením měly vlastní kuchyň i koupelnu a téměř v ničem se nelišily od průměrných bytů na Zemi. Jen místo kamenných či betonových zdí ohraničovaly prostor stěny kovové a okna poskytovala výhled na nekonečnost vesmíru. Viktorie často sedávala u okna a čekala na svůj oblíbený okamžik, když se stanice dostala do míst, kde docházelo k předělu mezi dnem a nocí. Světlo se od modré planety pod nimi odráželo a Země zářila. Viktorie jako by v tu chvíli téměř dokázala cítit vánek, který jí čechrá vlasy, a vůni rosy po ránu. Ta vůně jí chyběla. A ta volnost. Chyběla jí možnost procházet se bosá ve vysoké trávě a vdechovat svěžest vznášející se ve vzduchu. V tomhle to měl Otis lehčí. Když je odvedli na vesmírnou stanici, bylo mu teprve půl roku. Nic z toho, co Viktorii tolik chybělo, si tedy nemohl pamatovat. Nikdo z místních o tom nemluvil, ale ona věděla, že spouště z nich se po domově na Zemi stýská úplně stejně jako jí samé. Viděla to vepsané v zasněných obličejích, když si mysleli, že se nikdo nedívá. Na stanici nikdo netoužil mít víc peněz nebo majetku. Všechny tyto materialistické tužby překryla touha jiná: vrátit se na Zemi.

Snažili se přizpůsobit loď tak, aby se lidé na ní cítili co nejlépe. Vzniklo křídlo plné rostlin a zvuků ptáků, kam lidé chodili relaxovat, nic však nemohlo nahradit ten pocit, když vás slunce šimrá na nose a cítíte luční kvítí. Viktorie byla jedním z lidí, kteří se zabývali výzkumem fauny a flóry na lodi. Hledala způsoby, jak vypěstovat plodiny, které by je nejen uživily, ale také jim zpříjemnily zdejší pobyt. A dařilo se jim. Jenže se životem na Zemi se to nedalo srovnat.

„Už jsi zas myšlenkami tam dole,“ ozvalo se za jejími zády; nebyla to otázka, spíš prosté konstatování. Otočila se.

„Marku,“ usmála se na svého nevlastního otce.

„Ahoj,“ odpověděl, rukou ji pohladel po rameni a postavil se vedle ní. „Ještě pořád mě to nepřestává fascinovat,“ dodal.

„Jo, je to hezký pohled,“ vzdychla.

„Nebud' smutná, je dost pravděpodobné, že se tam za svůj život ještě podíváš.“

„To si opravdu myslíš?“ vzhledla k němu a došlo jí, že do svých nadějí zahrnul jen ji, sebe ne. Vypadal starší než všichni ostatní. Starší než její máma. Marek nikdy nechtěl projít Labyrintem. Byl jedním z těch, kdo pracovali na projektu, který měl zajistit přežití lidstva, a také byl jedním ze zakladatelů Labyrintu – společně s jejím tátou. To oni dva celou tuhle věc vymysleli. Marek se po selhání první verze zavázal, že vyřeší všechny problémy, a podařilo se mu vytvořit verzi druhou, která už konečně byla bezpečná. On sám se však odmítal do Labyrintu ponořit víckrát, než bylo nezbytně nutné pro to, aby si prodloužil život, dokud nenajde spolehlivého nástupce, který by veškerou jeho práci zastal. Proto vypadal nejméně na osmdesát, ačkoliv Linda nanejvýš na pětapadesát. Marek nikdy nikomu neprozradil, proč do Labyrintu nechce vstupovat, Viktorie však měla své vlastní teorie. Labyrint měl člověka zkoušet a pokoušet, měl z něj vytáhnout to nejlepší i nejhorší, zlepšit jeho schopnosti a vyzdvihnout skryté talenty. Tato cesta však často vedla skrz ty nejtemnější kouty lidské duše. Málokdo se o svém pobytu v Labyrintu chtěl bavit s ostatními. Platilo nepsané pravidlo, že co se stalo v Labyrintu, zůstává v Labyrintu. Viktorie se nikdy nezbavila pocitu, že si Marek selhání i hořký konec jejího otce vyčítá. Nikdy si nejspíš neodpustil, že mu ukradl rodinu a zaujal jeho místo na stanici.

„Áno, dokud se člověk bude pravidelně ukládat ke spánku, je pravděpodobné, že se dožije sestupu na Zemi. Ve vesmíru nebudeme kroužit věčně,“ pokrčil Marek rameny.

„Ty se na Zemi už vrátit nechceš?“ zeptala se Viktorie a slyšela, jak se její nevlastní otec zhluboka nadechl.

„Mé místo je tady. Nemyslím si, že bych se toho ještě stihl dožít.“

„Mohl bys taky jít spát,“ podotkla. On se k ní otočil a šovívavě se usmál.

„Vždycky jsem si myslel, že víš, proč do Labyrintu nechodím, a že to chápeš,“ odvětil.

„Chápu, nebo si alespoň myslím, že to chápu,“ přikývla.

„Víš, Viktorie, když se první kolo testů nepovedlo, když jsem viděl, jak to pomalu, ale jistě přivádí tvého otce k šílenství,

nechtěl jsem s tím projektem mít vůbec nic společného. Odešel jsem od něj a nechal tvého tátu, ať se s tím pere sám. Myslel jsem si, že už se k tomu nikdy nevrátím. Když za mnou ale přišli lidé z vlády a řekli mi, že do několika let bude Země neobyvatelná a že já jsem ten, kdo s tím může něco udělat, neváhal jsem. Chtěl jsem zajistit budoucnost tobě a ostatním, kteří si to zaslouží. Doufám, že vy, moje děti, a možná jednou i má vnoučata – že budete mít možnost se znovu procházet po Zemi. Já však jsem své právo na to ztratil. Abych zajistil místo na lodi celé rodině, musel jsem udělat věci, které mě poznamenaly. Svět tam dole nepotřebuje lidi jako já. Potřebuje mladé lidi s vizí lepší budoucnosti. Dobré lidi. Já jsem jenom starý, svým způsobem zpátečnický dědek.“

„Ale prosím tě,“ otočila se na něj pobouřeně Viktorie. Měla ho ráda a jeho slova ji bolela. Nedokázala si představit, že by ztratila kteréhokoli z svých rodičů.

„Co tu vy dva děláte?“ přerušila jejich rozhovor matka, která se právě objevila ve dveřích. Oba na ni překvapeně pohlédli. Nečekala na jejich odpověď.

„Večeře je na stole,“ oznámila a zmizela zpátky ve vedlejší místnosti.

„Tak pojď, půjdeme se najíst,“ pobídl Marek Viktorii a společně se odebrali ke stolu. Matka už všem přichystala talíř se sójovými karbanátky s kaší a zeleninovou směsí. To Viktorii zarazilo: tohle přece bylo slavnostní jídlo.

„Něco slavíme?“ předběhl ji bratr s otázkou. Matka se zarazila.

„No, vlastně ano. Posadte se, musíme vám něco oznámit.“ Obě děti poslechly, ale vyměnily si přitom znepokojené pohledy. Pobízet k jídlu se však nikdo dlouho nenechal.

„Tak co je to velké oznámení?“ zeptala se Viktorie, když spolkla chutnou zeleninovou směs. Matka se podívala na Marka a odložila vidličku.

„Vlastně bychom o ničem zatím neměli mluvit, oficiální oznámení bude až zítra. Ale myslím, že se nic nestane, když vám to prozradíme už teď.“ Odmělčela se. Obě děti na ni zíraly.

„No tak nás nenapínej,“ pobídl ji Otis.

„Vláda se usnesla, že dojde k restrukturalizaci společnosti. V poslední době se začalo objevovat stále více lidí, kteří už chtějí odejít na odpočinek a rozhodli se, že udělají místo dalším generacím,“ ozval se Marek.

„Takže...“

„Takže vzhledem k tomu, že se uvolní místa v inkubátorech, bude možné uzavírat sňatky a vytvářet nové rodiny.“

„Hm,“ uniklo Viktorii a napětí, které v ní až doposud panovalo, se náhle rozplynulo. Znovu uchopila vidličku a nabrala si pořádnou porci karbanátku. „To není zas tak důležitá zpráva, mě se nic takového stejně týkat nebude.“

Oba rodiče se na ni zahleděli.

„Vlastně se tě to týkat bude, Viktorie,“ pronesla matka vážně. „S restrukturalizací souvisí fakt, že starší generace uvolní místo té mladší. Je potřeba nahradit ztráty v rodině novým životem, aby se zajistil genetický přenos. A jelikož jsme se s Markem rozhodli, že ani jeden nebudeme pokračovat ve spánkových cyklech, uvolnilo se místo pro vás oba.“

Sousto, které si právě vložila do úst, Viktorii zhořklo na jazyku. Zakašlala a rychle se natáhla po sklenici vody.

„Rozhodli jste se umřít?“ vyhrkla, když se jí podařilo kašel zkrotit.

„Odejít,“ opravil ji Marek, ale sklopil zrak.

„Jsme staří. I když na svůj věk nevypadáme, ve skutečnosti by nám letos oběma bylo už sto třicet.“

„Ale vždyť to byla celá pointa vývoje inkubátorů a Labyrintu. Nemuset umřít,“ ozval se poprvé za celou dobu Otis. Otec se na něj zahleděl.

„Ne, Otisi, pointou Labyrintu bylo rozvinout tvůj potenciál, udělat z tebe lepšího člověka, abys mohl lépe přispívat společnosti. Já i Linda už jsme dosáhli všeho, čeho jsme mohli. Poslední cykly v Labyrintu nás nijak nevylepšily, pouze nám dovolily tu s vámi zůstat déle. Vaše generace je ještě schopna něčeho dosáhnout, ale my patříme do starého světa a myslíme si, že k vytvoření světa nového je zapotřebí mladých myslí. Nebylo by moudré, aby se nový svět snažili tvořit ti, kteří ten starý zničili.“

Všichni se odmlčeli.

„Mami...,“ otočil se syn na svou matku a hlas se mu zadrhl v hrdle. Natáhla se přes stůl a konejšivě položila dlaně na ruce svých dětí.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla, ale hlas se jí mírně chvěl.

„Takže co, to prostě počkáte, než vás dostihne stáří, nebo se rovnou půjdete nechat uspat?“ ozvala se Viktorie tónem hrubším, než měla v úmyslu, a vytrhla se matce.